

KIM MARTINOVÁ

ELIXÍR na lásku

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Copyright © KIM MARTINOVÁ
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-56-8

KIM MARTINOVÁ

ELIXÍR
na lásku

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

1. kapitola / Willaim

V lesnej ordinácii na území Východnej svorky sa toho nikdy veľa nedeje.

Všade je ticho. Pokoj. Biele steny lemujú miestnosť ako hradby oddelujúce sterilný svet od toho divokého vonku. Vzduch tu páchne dezinfekciou, čistými obväzmi a ešte niečím...

Niečím, čo nejde tak ľahko popísať.

Elixíry totiž nepáchnu. Niektoré voňajú sladko ako malinovka, iné sú kyslé či slané. A áno, máme aj také, čo jednoducho chutia hnusne. Ale ani tie nepáchnu.

Skladujú sa v sklenných fľaštičkách rôznych tvarov a veľkostí s malými štítkami, ktoré informujú o tom, na čo daný elixír slúži. Prečo bol vyrobený. A samozrejme, pri tých silnejších nechýba ani zoznam vedľajších účinkov.

„Will, mohol by si sa aspoň dnes tváriť menej znudene? Kaziš mi náladu,“ ozvala sa Francine z druhej strany laboratórneho stola. Neochotne som zdvihol oči od rozrobenej práce, vynútil jeden úsmev a zase sa vrátil k pôvodnému výrazu.

„Nenávidím ťa,“ precedila cez zaťaté zuby. Zrejme si vo svojej nenávisti zle prečítala zloženie na kartičke a namiesto bledočerveného elixíru chcela vliať do fľaštičky sýtočervený.

„Počkaj!“ ponad stôl som ju chytil za zápästie. „Tento...“

„Ja viem, ja viem. Len som skúšala, či dávaš pozor,“ uskrnula sa a vzala si zo stola správnu nádobku.

Zmiešavaním základných elixírov vznikajú nové. Lepšie a komplexnejšie.

Ale má to jeden háčik... nemôže to robiť hocikto.

„Občas mám tiež pocit, že tu drieme ako otroci,“ poznamenala. Blondavé vlasy mala stiahnuté do chvosta pevnou gumičkou. Možno až príliš pevnou. Možno by vyzerala menej upäto a odmerane, keby si ich občas rozpustila. Ale to ja vlastne nemôžem vedieť, keďže som ju nikde mimo práce nevidel.

„Čo narobíš,“ pokrčil som plecami a zmiešal žltý elixír s modrým. Vždy ma fascinovalo, že z týchto farieb nevznikne zelená. Nie v prípade elixírov. Jeden sa totiž nerozpustí v druhom, ale existujú vedľa seba, takže vznikne niečo ako žltá špirála v modrej hmote.

Do iste miery fascinujúce. Ale stále tak trochu nuda.

Všetko je tu nudné, všetko sa tu dookola opakuje. Ja a Francine oproti sebe za laboratórnym stolom, stovky fľaštičiek s elixírmami, ktoré treba zmiešať podľa návodov na kartičkách, aby z nich vzišlo niečo nové a liečivé...

Liečivé vďaka nám. Elixíry samy osebe sú totiž len bezvýznamné zmesi všelijakých bylínok a tekutín, ktoré dokopy nevytvárajú nič zvláštne. To naše schopnosti im pre-

požičiavajú silu. Zázračnú silu, dalo by sa povedať. No keď niečo robíte každý deň, aj zázraky vám zovšednejú.

„Nenechajte sa rušiť,“ rozľahol sa bielou miestnosťou hlas doktora. Vošiel bočnými dverami. Zvyčajne nás nikto nekontroloval, takže sme ja aj Francine zdvihli hlavy a pozreli sa naňho.

„Nejaký problém?“ spýtala sa.

„Len ako vždy. Jedno z tých nedisciplinovaných deciek sa zranilo. Nič neriešiteľné,“ mumlal, kým si obliekal biely plášť a vzápätí sa pustil do prehrabávania spodnej skrinky blízko dverí. Netušil som, čo hľadá, keď má všetky potrebné lieky vedľa v ambulancii...

„Will,“ vystrel sa a obrátil sa na mňa, „nevidel si tu náhodou poslednú ampulku s čiernou značkou? Mala byť v tejto skrinke...“

Hej, videl. Veľmi dobre som ju videl.

Francine sa na mňa pozrela rozšírenými očami. Včera ma pristihla, ako si ju dávam do vrečka. Chcel som zistiť, na čo ten doktorov tajný elixír slúži. A nebolo to teda nič pekné.

Po ceste do práce som tú ampulku zahodil.

„Tak?“ doktor si prekřížil ruky na hrudi a Francine rýchlo sklopila zrak.

S odpoveďou som otáľal príliš dlho nato, aby som ešte mohol byť nenápadný.

„Rozbila sa,“ zaklamal som.

„To je vážne skvelé! Čím ju mám teraz nahradiť!“ naštvál sa a tresol päšťou po stole tak prudko, až všetky sklenené fľaštičky nadskočili. Aj Francine sa mykla.

Ten elixír nebol žiadny liek. Zvyšoval citlivosť na dotyk a v prípade zranených spôsoboval ukrutné bolesti. Doktor to vedel a napriek tomu elixír dával každej druhej osobe, ktorá prekročila prah.

Nechápal som to. A úprimne som nemohol tušiť, že je tá ampulka posledná.

„Načo ho vôbec potrebujete?“ ozval som sa a Francine po mne strelila pohľadom, ktorý akoby kričal, nech s tým okamžite prestanem.

Lebo doktorovi sa neodporuje.

On je tu šéf. On má vzdelanie a vedomosti.

My máme len jednu nadprirodzenú schopnosť, vďaka ktorej sú elixíry účinné. Nič viac.

„Je to zranenie veľmi zlé?“ napadlo mi vzápätí. „Možno by sme to zvládli ošetriť aj s týmto.“ Zhrabol som zo stola čerstvo zmiešaný elixír na urýchlenie hojenia a jeden nahrádzajúci dezinfekciu.

Vybral som sa k dverám.

Doktor varovne prížmúril oči. „To by som ti neradil.“

„Nie? Vy to dieťa ošetriť nechcete, lebo vám chýba jedna ampulka, a ja sa tu aj tak nudím. Výhodné pre obidve strany. Nie je o čom diskutovať.“

Stlačil som kľučku práve vo chvíli, keď ma doktor chytil za rameno.

„Nie je to obyčajné dieťa...“

„Ja viem. Je to nadprirodzená bytosť,“ odvrkol som. Preskočil som očami z neho na Francine, ktorá ma sledovala len kútikom oka. „Ale to sme vlastne my všetci.“

„Je nebezpečná!“ zavolať za mnou, keď som sa mu vytrhol a vošiel do chodby, ktorú od ambulancie oddelovala ešte jedna presklená stena. Z druhej strany vyzerala ako obyčajné zrkadlo, ale ja som na bytosť sediacu dnu veľmi dobre videl.

Chúlila sa na stoličke, nohu mala obviazanú kusom látky a pôsobila ako ničím výnimočné dievča. Odhadom šestnásťročná. S dlhými gaštanovými vlasmi a vytreštenými očami. Strašne sa bála. Na vraj nebezpečnú bytosť je to čudné, nie? Plecia sa jej evidentne chveli.

Zovrel som fľaštičky s elixírmí pevnejšie a vstúpil cez posledné dvere.

Dievča okamžite zdvihlo pohľad.

„Ty si tu nový?“

„Ani nie. Pracujem tu už skoro rok,“ odvetil som a kľakol si na zem, aby som sa mohol bližšie pozrieť na jej zranenie. Kus látky mala okolo lýtka obmotaný naozaj tuho a už cezeň presakovala krv. Rýchlo som ho dal dole a vybral zo skrinky čistý obvaz.

Dievča na mňa stále vyplašene hľadalo, tak som dodal: „Som Will. Z výroby elixírov. Síce nie som doktor, ale teoreticky vzaté... mám talent na liečenie. A toto nevyzerá až tak strašne. Postarám sa o tvoje zranenie sám, ak dovoľíš.“

„Možno by si mal predsa len zavolať doktora,“ šepla. No nebránila sa. Rana na lýtku bola dlhá a rovná, akoby ju niekto spravil nožom. No nebola hlboká. Pár kvapiek elixíru hneď zastavilo krvácanie. Potom stačilo ranu vyčistiť, a než dievča stihlo dvakrát zažmurkať, už som jej okolo lýtka obmotával biely obvaz.

„Takže si tu nový,“ hlesla. Nevedela s tou vetou dať pokoj.

„Už som ti povedal, že...“

„Ale fialová,“ prerušila ma.

„Čo?“

„Vôbec netušíš, čo znamená fialová.“

Zbežne som si prezrel jej oblečenie. Úplne jednoduché šaty nad kolená s krátkym rukávom. A naozaj celé vo fialovej farbe. Dokonca aj jeden prameň vlasov mala fialový...

„To netuším,“ priznal som.

„A keby si tu nebol nový, dal by si mi najprv taký elixír,“ naklonila hlavu k ramenu, „taký v ampulke s čiernou značkou. Poznáš ho?“

„Minul sa,“ odvetil som bez zaváhania.

„Aha,“ prikývla. Chápavo a odovzdane. Možno trochu smutne.

Niečo na tom spôsobe prikývnutia ma nútilo dodať: „Ale aj tak by som ti ho nedal. Tá noha by ťa potom bolela stokrát viac.“

„To je zámer, milý Willaim,“ poučila ma. Bol som si istý, že som sa jej predstavil ako Will, takže ma to na moment zarazilo. A ona si s potláčaným úsmevom zahryzla do pery. „Doktori nám tie elixíry dávajú, aby sa chránili pred našimi schopnosťami. Vieš... keby ma všetko príserne bolelo, aspoň by som ti nevidela do hlavy. Nie tak dobre. Nemohla by som sa sústrediť, chápeš?“

„Dokážeš čítať myšlienky?“ Skontroloval som, či má obvaz na nohe dobre upevnený a či rana zase nezačala krváčať. Vyzeralo to v pohode. Normálne som bol so svojou prácou spokojný...

A ona sa potichu zasmiala a šepla: „Skvelá práca, Will.“

Práve som myslel na to, ako dlho som už nepočul žiadnu pochvalu. Takže rozhodne vedela čítať myšlienky. A podľa tých šibalských iskričiek v jej očiach mi bolo jasné, že svoju nadprirodzenú schopnosť rada zneužíva.

Nebezpečná. Áno, sčasti určite *bola* nebezpečná.

Ale stále to nebol dôvod, aby ju preto nechávali trpieť.

„Čo znamená fialová?“ spýtal som sa.

„Definuje nadprirodzenú schopnosť. Väčšina Fialových vie čítať myšlienky ako ja.“ Uhladila si lem šiat a pohľadom skĺzla k obviazanej nohe.

Chcel som sa jej spýtať, kde prišla k tomu zraneniu, no predbehla ma svojou odpoveďou: „Ponáhľala som sa na hodinu. Nedávala som pozor pod nohy a chytila som sa do pasce. Chlapci stále niečo vymýšľajú... z nudy a tak.“

„O akú pascu išlo?“

„Také lano, čo sa ovinie okolo členka a nechce pustiť. Nedalo sa uvoľniť, tak som vytiahla nôž a skúsila ho prerezať. No... nemám práve najšikovnejšie prsty. Nôž sa mi vyšmykol.“ Chvíľu zízala na svoje kolená. Nemusel som čítať myšlienky, aby som vedel, že sa cíti trápne.

„Bežne so sebou nosíš nôž?“

„Len keď niekam idem v ľudskej podobe. A na hodiny musím, takže...“ Nevinne pokrčila plecami a zdvihla ku mne oči. Skoro som cítil, ako sa prehrabáva v mojich myšlienkach. Ako si číta úplne všetko. Ako ma pripravuje aj o posledné kúsky súkromia, a pritom sa ešte dokáže tváriť úplne pokojne.

Moja schopnosť bola oproti tej jej tak zarážajúco nudná...

Pokrútila hlavou. „Neblázni,“ šepla. „Možno ťa nebaví pracovať tu a celé dni sa babrať s elixírmí, ale prečo máš pocit, že som na tom lepšie? Pre svoju schopnosť som prišla o slobodu. A všetci okolo si predou mnou zakrývajú oči. Ty aspoň môžeš byť užitočný, Will.“

„Užitočný? Nerobím len dobré elixíry. Práve ty by si to mala vedieť najlepšie,“ odsekol som. Odteraz bude všetky elixíry s čiernou značkou vyrábať Francine. Alebo nikto. Nech si ich doktor zoženie sám, ak nimi mieni tak plytvať.

Dievča sa na tých úvahách pousmialo.

„Si milý. Ďakujem, že si ma dnes toho trápenia ušetril.“ Pomaly vstala a skúsila došliapnuť na zranenú nohu.

„Najneskôr zajtra by sa to malo úplne zahojiť. Obväz si nechaj aspoň do večera,“ dodal som, hoci aj to si už určite prečítala z mojich myšlienok.

Prikývla a prehodila si tašku cez plece.

„Ideš do školy?“

„Niečo také,“ odvetila. „A idem už poriadne neskoro.“

„Nepotrebuješ ospravedlnenku?“

„To asi funguje len v mestských školách,“ s úškrnom potriasla hlavou a celkom neisto siahla na kľučku. Chvíľu trvalo, než ju dosť pevne stlačila a dokázala otvoriť dvere.

Fascinovalo ma to. Našlapovala tak opatrne, akoby mala každú chvíľu spadnúť. A s rukami narábala tak sústredene, akoby ich už dlho nepoužila.

„Maj sa, Willaim. A veľa šťastia pri miešaní elixírov,“ žmurkla a vzápätí bola preč. Dvere sa za ňou celkom potichu zavreli.

Zakrvavený kus látky som bez premýšľania hodil do koša a prázdne fľaštičky od elixírov nechal položené na stole.

„Najvyšší čas vrátiť sa k práci,“ ozval sa doktorov hlas tesne za mnou.

Stále som ešte myslel na tú krehkú bytosť, čo pred chvíľou odišla. Tú, čo dokázala čítať myšlienky. A kládol som si toľko otázok, že by som určite nahlas nesformuloval ani jedinú.

„Will,“ znovu mi položil ruku na rameno, keď som len zízal na prázdne fľaštičky a opieral sa o jeho stôl. „Práca čaká. Francine to nespraví za teba. Tak choď už.“

„Prečo to robíte?“ otočil som sa k nemu čelom.

„Čo máš na mysli?“

„Ten tajný elixír. Prečo tie bytosti nechávajú trpieť viac, než je nutné?“

Doktor si pohoršene odfrkol a z jednej zásuvky vytiahol zložku očividne patriacu tomu zranenému dievčaťu. Horný okraj bol olemovaný fialovou fixkou. A všetky záznamy boli samozrejme písané ručne, ako sa na starú lesnú ordináciu patrí.

„Na. Len si to pozri,“ hodil papiere v zakladači rovno predo mňa.

Nahol som sa nad ne a zo zvedavosti sa pustil do čítania.

Podľa dátumu narodenia mala už skoro osemnásť rokov.

A volala sa Yasmin.

„Ich schopnosti z nich robia bezcitných manipulátorov,“ pokračoval. „Prečo by som na nich mal brať ohľad? Žijú v lese. Oddelene od vonkajšieho sveta. To musí mať dôvod! A okrem toho sú z väčšej časti zvieratami...“

„Vyzerala tak ľudsky,“ namietol som, no hneď potom som si prečítal jeden zvýraznený riadok v jej záznamoch.

Podiel psej krvi nad 67%.

Takže hoci mala ľudský zjav, pozorné oči a hladkú pokožku, človeku bola príšerne vzdialená. Zaklapol som jej zložku a vrátil ju doktorovi.

„Stačilo?“ spýtal sa s ironicky povytiahnutým obočím. Konce rozopnutého pláštá mu viali v prievane, lebo Francine nezavrela dvere do laboratórnej časti a cez medzeru nenápadne nakukovala dnu. Akoby kontrolovala stav situácie.

Trhol som hlavou.

„Aj zvieratá majú city.“

Viac som sa o tom už baviť nemienil. Moje slovo preňho aj tak nič neznamenalo. Na poslednom prehlásení sa dokonca zasmial a ja som sa chtiac-nechtiac vrátil do laboratória k Francine, ktorá na mňa napäto hľadela.

Dívala sa tak celý čas.

Aj keď som si vzal ďalšiu kartičku z kopy a začal pripravovať nový elixír.

2. kapitola / Yasmin

Päť NEVÝHOD vysokého podielu psej krvi:

1. Máte nešikovné prsty a všetko vám padá.
2. Na dvoch nohách občas stratíte rovnováhu.
3. Zabúdate sa dívať pod nohy.
4. Pri prechádzaní lesom vás každá maličkosť rozptyluje.
5. Zrejme sa nedožijete veľa rokov.

Keď som si to pred dvoma dňami napísala na obal zošita, moja kamarátka nad tým len prevrátila oči a z druhej strany doplnila:

Päť VÝHOD toho, že sa viete absolútne dokonale premeniť na psa:

1. Poznáte šťastie.
2. Začujete a zaňucháte viac než ostatní.

3. *Lahko nadväzujete kamarátstva.*

4. *Cítite spojenie s prírodou.*

5. *V psej podobe dokázate vyvinúť pozoruhodnú rýchlosť a nikdy neprídete neskoro.*

No. V tom poslednom bode sa očividne mylila.

Tašku plnú učebníc nedotiahnem z ubytovne až do triedy na psích nohách, takže musím ísť pešo.

Keď som zadýchane rozrazila dvere, učiteľka bola snáď už v polovici výkladu a vrhla na mňa vražedný pohľad. No v zlomku sekundy si to rozmyslela a radšej sklopila oči k triednej knihe.

Očný kontakt je zlo.

Dáva priestor mojej nadprirodzenej schopnosti.

Takže čím dlhšie mi druhí zízajú do očí, tým ľahšie im všetko vyčítam z hlavy.

„Pobav nás svojou výhovorkou, Yasmin,“ zamumlala otrávene.

Lahostajne som nad tým mávla rukou a šinula sa cez uličku k svojej lavici.

„Len som sa *tak trochu* chytila do pasce, zranila sa a skončila na ošetrovni. Nič zaujímavé, pani Davisová. A už sa to nebude opakovať.“ *Pretože nabadúce toho debila s pascami osobne uškrtím*, dodala som v duchu.

Učiteľka sa oprela o katedru a snažila sa na mňa podozrievavo nehladiť, hoci ju k tomu všetko nabádalo.

„Donieslo sa ku mne niečo o reznej rane...“

„Taká malá nehoda,“ zahmlievala som.

„Yasmin,“ umlčala ma. „Ten nôž. Viem, že si ho ukradla z kuchyne. Mohla by si ma ušetriť tých nekonečných rečí a položiť ho sem na stôl, prosím?“

Nie, nemohla, chcelo sa mi odseknúť.

Niektu zase žaloval.

Yasmin ukradla nôž.

Yasmin uprostred noci zdrhla z ubytovne.

Yasmin trávi viac času v chlapčenských izbách než vo svojej.

Yasmin udrela svoju spolubývajúcu.

Yasmin pri teste číta myšlienky učiteľom.

Yasmin, Yasmin, Yasmin...

Na koho iného by žalovali, ak nie na mňa?

Presne. Sú bezo mňa stratení. A učiteľka si bez toho noža bude robiť starosti, takže som ho navela prosenia vytiahla z tašky a doniesla na katedru.

„Poslušné dievča,“ letmo sa na mňa usmiala a uhla pohľadom. Čítala som v jej myšlienkach klasické obavy o moju budúcnosť aj rozoberanie všetkých možností, čo by sa ešte dalo robiť, aby som skrotla.

Sama pre seba som sa uskrnula a vrátila sa k svojej lavici.

Ostatné Farbičky boli ticho.

Triedu sme mali čisto dievčenskú a každá dostala lavicu sama pre seba, takže ani nebol dôvod rozprávať. Hlavne Fialové vo všeobecnosti málo rozprávali. Vraj. Vraj to nejaký vedec dokázal. A vraj dokázal aj to, že pre svoj nadprirodzený dar nie sme schopné takých hlbokých citov ako ľudia. Napríklad skutočného smútku alebo pravej lásky... Celý život som si navrávala, že na mňa tie štatistiky neplatia.

Učiteľka spustila nudný monológ a ja som si len zo zvyku vytiahla učebnicu. História nášho sveta ma naozaj nebaví. Je ako bublina. Celkom malý, len s dvoma veľkomestami a lesom zahŕňajúcim štyri trvalejšie svorky. Plus našu ubytovňu a školu, samozrejme.

Nechala som vlasy, aby mi spadli do tváre a zakryli oči.

Aby som aspoň chvíľu mohla snívať o veciach za Polnočnou bránou a ešte ďalej... Keď vtom do mňa niekto zozadu štuchol ceruzkou.

Lucy. Vždy to bola Lucy. To ani nemusím čítať myšlienky.

Ponad plece mi preletel zhúžvaný papierik, a keď som ho roztvorila, bolo na ňom: *Si v pohode?*

Práve Lucy ochotne prerezala svoju bundu, aby mi mohla obviazať lýtko. Milé dievča. Typovo patrí medzi Žlté – nosenie výhradne krikľavo žltej farby vie byť desivejšie než fialovej, to mi verte – a jej nadprirodzenou schopnosťou je produkcia svetla.

Keď zdvihne ruku a dobre sa sústredí, z dlane jej vyšľahnú snečné lúče.

Je ako baterka. Užitočná, keď nemáte elektrinu ani oheň a keď si chcete v noci čítať bez toho, aby o vás vedela vychovávateľka. Ale inak sa neradí k tým zaujímavým Farbičkám.

Namiesto papierika som jej poslala telepatickú správu: *Všetko je fajn.*

Cítila som, ako za mojím chrbtom zdvihla obočie, a aj bez očného kontaktu som počula jej zmätené myšlienky. A tak som sa vytočila na stoličke dozadu a šeptom spustila: „Predstav si to. Sedím a čakám na doktora. Roztraseaná z predstavy tej hnusnej injekcie, po ktorej budem omdlievať bolesťou. A on slaboch doktor ani nepríde, no chápeš to?“

Lucy sa zaujato naklonila bližšie.

Učiteľka nás zatiaľ nenapomenula, tak som pokračovala: „Ten ochranný elixír sa mu minul! Určite bol bez seba strachom, keď si predstavil, že sa dozviem všetky jeho tajomstvá. Všetko to svinstvo, čo nosí v hlave...“

„Tak kto ti ošetril nohu?“ sykla Lucy netrzeplivo.

„Willaim! Chalan z výroby elixírov. Svoju nadprirodzenú schopnosť si neváži, prácu v laboratóriu nenávidí a bol mi úprimne vďačný, že som mu spestrila deň svojou prítomnosťou,“ čo najtichšie som sa zasmiala. Lucy na mňa vyvalovala oči.

„Aj si sa s ním rozprávala alebo sa len hrabala v jeho myšlienkach?“ hlesla.

„Oboje. To druhé viac, priznávam. Ale s tým nič nenarobím. Už veľmi dlho som nestretla nikoho, kto by mi neuhol pohľadom a nezaobchádzal so mnou ako s vecou. Prijemná zmena.“

Lucy sa prihlúplo uškrnula. „Takže sa budeš zraňovať častejšie?“

„Blázniš? Doktor si elixíry rýchlo doplní, s tým počítam. Žiadne ďalšie zranenia nebudú.“

Otočila som sa späť k tabuli práve vo chvíli, keď učiteľkine oči zablúdili naším smerom. Sotva sa ma dotkli, rýchlo sa zase pratali preč. Tak úpenlivo sa vyhýbala pohľadu na Fialové, až mi jej snaha občas pripadala vtipná.

Chcelo sa mi poslať jej telepatickú správu v zmysle: *Možno štekám, ale nehryziem.*

No radšej som to neurobila. Nech ju ešte viac nevyplaším.

Namiesto toho som si predstavila samu seba pri ošetrovni, ako sa snažím dovidieť cez najbližšie okno a posielam telepatickú správu Willovi...

Dokážem to na veľké vzdialenosti, ak sa niekomu poriadne zahniezdim v hlave.

Ako by sa tváril?

Ako by sa cítil, keby si uvedomil, že jeho myšlienky okupuje votrelec?

Uškrnula som sa pri spomienke na ten fascinovaný pohľad, čo na mňa upieral. Podobné veci ho zrejme nedesili. Ktovie, na čo všetko bol zvyknutý. Ktovie, kde vyrastal. Na také hlúposti pri mne nemyslel. Dozvedela som sa len toľko, že poslednú ampulku elixíru bolesti ukradol doktorovi rovno zo skrinky, kým sa nedíval. Zistil si, na čo sa používa a ako funguje. A potom ju od zlosti zahodil niekde v lese, takže sa roztrieštila na milión kúskov.

Áno, presne na to myslel. Na všetok ten vzdor, ktorý sa v ňom určite hromadil celé roky. Stavila by som krk, že v tej lesnej ordinácii nepracuje dobrovoľne. Že tiež nemá ani poňatia, čo znamená sloboda...

Ale ostatné som si mohla len domýšľať. Za tých úbohých desať minút ani ja z cudzích myšlienok nevyčítam veľa. Dvojnásobne nie za predpokladu, že sa mi snaží obviazať nohu, prstami sa dotýka mojej pokožky a nevie prestať myslieť na to, že som vážne, ale *vážne* pekná.

Nie až taká ako Ružové, ktorých nadprirodzenou schopnosťou je prinútiť hociktorého chlapca, aby sa do nich zamiloval... no škaredá rozhodne nie som.

Ani nenápadná ako Sivé, ktoré sú ako sivé myšky. Tie sa vedia spraviť neviditeľnými. Doslovne.

Svoju schopnosť by som hodnotila ako zlatý stred. Ani nie zlá, ani nie dobrá. No mnohí to tak nevidia. Čítanie myšlienok sa dá totiž ľahko zneužiť. Mohli by si ma najat' ako tajnú agentku, aby som sa infiltrovala do nejakej organizácie a donášala o jej činoch a plánoch inej. Alebo by som mohla robiť policajtku či detektívku. Vždy by som zistila, kto klame. Spoznala by som všetkých zločincov.

Tolko možností!

A oni ma aj tak držia zavretú v lesnej ubytovni. Vraj pre moje dobro. Presne to tvrdila moja matka, keď ma sem ako štrnásťročnú dávala. Dva roky predtým som vďaka svojim schopnostiam prišla na otcovu neveru. Pre rodičov to znamenalo rozvod. Ďalších dvadsaťštyri mesiacov som teda žila len s mamou.

No a keď som jej odháňala a desila všetkých nápadníkov, poslala ma sem.

Celkom úprimne? Mám sa tu lepšie. Našla som si kamarátky, ktoré na mňa nehľadia skrz prsty. A dokonca je v blízkosti aj pár chalanov, ktorým moja schopnosť neprekáža.

Je mi tu oveľa lepšie než v meste...

Než s mamou...

Za podobné myšlienky sa občas cítim previnilo, ale čoskoro to vyprchá. Lebo aj život tu má podstatné nedokonalosti. Nesmiem nikam odchádzať bez dovoľenia. Žijem podľa rozvrhu hodín a jasne určených vychádzok. Som uväznená v lese a hodená napospas vychovávateľom...

Ale všetko je lepšie než byť s mamou. Dávala sa na mňa ako na obludu.

Do konca hodiny som si tú spomienku vytriasla z hlavy. Po histórii nasledovala výtvarná výchova, s ktorou mám trošku problém, vzhľadom na nešikovnosť mojich prstov, ale snažím sa. Ďalej nás čakala dvojhodinovka tanca – nič spoločenské, len čistá zábava, pretože kto by chcel mať ubytovňu plnú nevybláznených napoly psov? No a než som sa nazdala, prišiel zlatý klinec dňa.

Tréning nadprirodzených schopností. A ja som sa ocitla so zaviazanými očami v telocvični plnej dievčat, ktoré čakali len na to, kedy zaváham a prestanem sa orientovať.

„Opatrne, Yasmin,“ napomínala ma trénerka.

Myšlienky spolužiačok ku mne boli výnimočne štedré. Poľahky som zistila, kde sa nachádzam aj ako ďaleko som od prvej prekážky. Podstatou tohto tréningu je, že sa bez pozerania a bez očného kontaktu s ktoroukoľvek osobou musím dostať z bodu A do bodu B cez rad niekoľkých prekážok. To všetko len na základe myšlienkových pochodov okolostojacich.

A išlo mi to skvele!

So svojou schopnosťou som bola zžitá. Na rozdiel od iných Fialových. Nerobilo mi problém nahliadnúť do hlavy komukolvek. Nemala som z toho výčitky svedomia. A nepotrebovala som žiadny priamy kontakt, ak som vedela, že vôkol mňa nejaké osoby skutočne sú.

Vyhla som sa tyčke, obišla lavičku aj bránku, odkopla loptu, čo sa mi priplietla do cesty... v jednej chvíli som sa pridržala steny, ale to len pre svoju zhoršenú rovnováhu v ľudskej podobe.

A než dievčatá stihli podráždene odfrknúť, už som sa škriabala na stupeň víťazov.

„Yas-min! Yas-min! Yas-min!“ skandovala Lucy, keď mi trénerka zložila šatku z očí, a ja som jej na oplátku poslala vzdušný bozk.

Ostatné Farbičky sa k nej nepridali. Ba čo viac, v ich myšlienkach som čítala skôr opovrhnutie než nejaký obdiv. Hrabala som sa v ich hlavách, aby som zistila, kde sa nachádzam a kde mám čo preskočiť či obísť... Pochopiteľne, komu by sa to páčilo?

Fialové sme tu boli štyri. Štyri zo štyridsiaticich troch. S Farbičkami svojho druhu som si však nerozumela. Boli chladné, odmerané a veľakrát zdeptané svojou schopnosťou. Aj teraz stáli zhrknuté v kúte. Svoju časť tréningu už mali za sebou, a že teda párkrát zakopli!

Trénerka zvinula šatku do guľôčky. „Presunieme sa von a na tréning sa pripravia Modré,“ zavelila. Osem dievčat v modrých šatách si vytriaslo ruky a ponáňovalo prsty. Do istej miery vedeli ovplyvniť počasie. Vytvoriť maličký búrkový mrak, rozfúkať vietor alebo nechať pár snehových vločiek, aby spadli doprostred trávnik, hoci len nedávno začalo leto.

Rada som sa dívala na ich tréning. S Lucy sme hneď zamierili k východu z telocvične. Dvojkrídlové dvere sa však rozleteli skôr, než sme k nim došli.

Objavil sa v nich starší chalan v sivom a rozosmiate Ružové dievča. Kým on držal dosku s papiermi a pero, ono bolo zavesené do jeho ramena a obaja očividne išli za našou trénerkou.

„Deje sa niečo?“ spýtala sa ich.

Farbičky okolo nás stuhli a tvárili sa, že nenačúvajú.

Ja som načúvať nemusela.

V myšlienkach oboch prišielcov som našla svoje meno a krv v žilách mi vzkypela napätím. Lucy si to všimla a stisla mi ruku.

„Asi zase pôjdeš do riaditeľne,“ pošepla mi.

„To sotva,“ odvrkla som. Okrem krádeže noža som nespravila nič zlé. Za toto by ma riaditeľ určite nezavolať. Úpenlivo som sa hrabala v myšlienkach toho chlapca a snažila sa zistiť podrobnosti, no nič konkrétnejšie tam nebolo. O dievčati platilo to isté.

Prehodili pár slov s trénerkou a ona sa razom pozrela na mňa.

„Yasmin,“ oslovila ma. „Máš ísť do haly za riaditeľom.“

„Tak predsa,“ vydýchla si Lucy.

No mne sa ani náhodou neulavilo. Myslou mi bežalo iba: *Do haly? Prečo nie do riaditeľne?*

To staršie Ružové dievča sa na mňa silene usmialo a chcelo ma chytiť za lakeť, akoby malo pocit, že sa príkazom začnem vzpierať. Prudko som sebou mykla.

„Zvládnem tam dôjsť aj sama!“ prskla som a vykročila napred.

3. kapitola / Willaim

Knižnica.

Ďalšie z pokojných miest, kde sa prakticky nič nedeje. Podobne ako laboratórium. Rozdiel vidím len v tom, že namiesto farebných tekutín v presklených fľaštičkách sú tu ošúchané stohy kníh.

Vybral som si stôl čo najďalej od vchodu a položil naň svoj notebook. Aj po niekoľkých hodinách som ešte stále myslel na to Fialové dievča. Jej slová o slobode. A vyjadrenie doktora, že je to len zviera, ktoré žije oddelene od zvyšku sveta pre svoju nadprirodzenú schopnosť...

Musel som zistiť, čo to má znamenať.

Čo sa nachádza v tom lese? A vážne tam niekto vážni mocné bytosti?

Na internete o tom nebola ani zmienka, ako som predpokladal, takže sa moje pátranie obmedzilo na knihy. O lese ich tu ostalo len pár políc. Nič viac. Mesto na les často zabúdalo. Mnoho napoly psov stále žilo vo svorkách a tu ich všetci pokladali za necivilizovaných bláznov. Najradšej by les oplotili a zabudli na nich úplne.

Po dvoch hodinách čítania sa konečne dostavil prvý úspech. Našiel som zmienku o *Ústave na ochranu vzácnych nadprirodzených schopností*. Chýbala adresa, ale podľa všetkého mal niečo spoločné s Východnou svorkou. To by celkom sedelo.

Na jednej strane boli stručne opísané schopnosti, ktorými sa zaoberajú. Ku každej navyše priradená farba. Zhrnul som si ich do poznámok na papieri asi takto:

Fialová – čítanie myšlienok

Modrá – ovládanie počasia

Žltá – vytváranie svetla

Sivá – neviditeľnosť

Červená – nadľudská sila

Ružová a oranžová som celkom nepochopil. Evidentne to boli veľmi silné schopnosti. Ak si daná bytosť na niekoho zasadla, dokázala ovládnuť istú časť jeho života. Ružová mala niečo spoločné s láskou alebo zamilovanosťou. Oranžová s náladou. Možno vedela vyvolať hnev alebo smútok, nič pozitívne to rozhodne nebolo.

Nakoniec som farby rozdelil podľa toho, ktoré sa považujú za nebezpečné. Teda ktorým doktor dáva svoj špeciálny elixír a ktorým nie.

Fialová, ružová, červená, oranžová – znamenajú hrozbu

Modrá, žltá, sivá – sú pre bytosti okolo seba neškodné

Zhruba tak. Už druhýkrát v ten deň som bol so svojou prácou spokojný, keď vtom mi niekto poklepal na rameno a ja som sa strhol.

„Tuším sa nič nezmenilo,“ nadhodila Annie a bez dovolenia sa usadila oproti mne. „Je piatok večer a Will zase sedí v knižnici. Už by ma to nemalo prekvapovať, však?“

Prekvapovať? Dve sekundy som na ňu bez pohnutia hľadel. Nevyzerala prekvapene, ale ja som teda prekvapený bol.

Celý rok sme sa nevideli. Ani mi neposlala správu, že bude v meste. Namiesto toho si rovno vkročí do knižnice, zaberie stoličku oproti a po stole mi prisunie papierový pohár s čajom, ako keby sme boli zase na strednej. Ako keby sa odvtedy vážne nič nezmenilo.

Ale zmenilo.

Schoval som papier s poznámkami do tašky a zaklapol notebook.

„Čo tu robíš?“ dostal som zo seba ako prvé.

Annie sa pousmiala. „Chýbali mi tie tvoje orieškové oči.“

Odmietavo som potriasol hlavou. Určite sa ňou nenechám zase rozhodiť.

Annie nasilu zväznela. „Všetky skúšky mám hotové, tak som si vrela, že by bolo fajn prísť k našim aspoň na víkend. A zistiť, čo je v meste nové, ako žijú moji starí kamaráti a tak.“

Starí kamaráti. Do tej skupiny iste zahrnula aj mňa. Prišlo mi to ironické.

Jasné, boli sme kamaráti... a v poslednom ročníku strednej možno aj niečo viac. Ale keď Annie odišla na vysokú a ja som ostal tu, veľa sa toho zmenilo. Už po mesiaci sme si prestali volať. Po dvoch sa so mnou rozišla. Len hlúpu správu. A odvtedy sme sa spolu skoro nebavili, až na jeden telefonát, počas ktorého sa zase hrala na moju najlepšiu kamarátku.

Pripadalo mi to ako úbohá pretváрка.

Ale teraz sedí tu. A vyzerá úprimne. Vyzerá ako predtým. Opäť na mne visí očami a čaká, čo poviem. Problém je, že jej už nechcem povedať vôbec nič.

Po chvíli mlčania sa slova chopila sama: „Aké máš plány na leto?“

„Žiadne,“ odsekol som. „Na rozdiel od teba nemám letné prázdniny.“

Prevrátila oči. „Ale tak dovolenku si vziať môžeš, či nie?“

Môžem. Francine si určite vezme týždeň voľna. No ja som sa nad tým ešte ani poriadne nezamyslel a Annie mi to nejakým zázrakom vyčítala z očí.

Chápavo prikývla a poznamenala: „Mal by si si dať prestávku.“

„Aj tak neviem, čo by som robil...“

„Nie? My sme sa s kamarátkami dohodli, že pôjdeme k moru,“ pochválila sa. „Na dva týždne. A potom by som mala ísť ešte na týždeň s priateľom, ale to sa uvidí.“

Netušil som, čo na to povedať. Čo odo mňa vlastne čaká...

Annie na mňa trpezlivo hľadela a každou sekundou bolo ticho medzi nami trápnejšie a trápnejšie, no asi si to nechcela pripúšťať, lebo napriek tomu nevstala.

„Ako sa vlastne máš?“ hlesla nakoniec.

„Fajn. Chodím z domu do práce a z práce domov. Sem-tam do knižnice. Mám sa vážne *fajn*,“ zopakoval som ešte viac ironicky.

Annie zaujato poklopkala nechtami po stole. „Tvoja mama stále nikde nepracuje, predpokladám. Takže dávaš celú výplatu rodičom?“

„Nie, celú nie,“ odvetil som po sekunde váhania, pretože rodičia o tom ani nevedeli.

„Šetríš si na vysokú, však?“ vytušila Annie. Stále ma poznala lepšie než ktokoľvek.

„A koľko ti ešte chýba? Teda... kedy si vôbec plánuješ podať prihlášku?“

„Možno už tento rok.“ Prvýkrát som to priznal nahlas.

„To sa mi páči,“ odvetila potešene. Hoci jej sa už vôbec netýkalo, že vypadnem z nudnej práce a vezmem život do vlastných rúk. Ak všetko pôjde podľa plánu.

Podoprela si bradu rukou a skúmavo sa na mňa zadívala.

„Prečo si sem prišla, Annie?“ spýtal som sa, lebo ten jej pohľad sa nedal vydržať.

„Celkom úprimne? Nemám čo robiť. Kamaráti prídu až v sobotu. Samej sa mi nikam ísť nechce. Tak mi napadlo, že by sme... mohli niekam vyraziť my dvaja?“

„To asi nie,“ strčil som notebook do tašky a v rýchlosti ju zazipsoval.

„Nie? Netvár sa, že nemáš čas,“ ponad stôl do mňa štvchla.

„Nemám. Musím skočiť do lekárne po mamine lieky a potom do obchodu.“

„To stihneš za pol hodiny!“ záúpela.

„A prečo si si taká istá, že s tebou chcem niekam ísť?“

„Pozri, ja ťa nevolám do žiadneho zaplneného podniku. Určite to stále neznášaš. Len som dúfala v kratšiu prechádzku po meste...“

Prehodil som si tašku s notebookom cez rameno a vstal od stola.

Annie hned vyskočila a schmatla ma za zápästie. „No tak, Will, prosím!“

„Nie. Prepáč, ale nejde to,“ vytrhol som si ruku z jej zovretia.

„Prečo to nejde?“ smutne skrivila pery.

„Lebo na teba nemám náladu. Proste sa s tým zmier,“ odsekol som.

Vzápätí mi to bolo ľúto.

Annie ostala stáť s pootvorenými ústami, akoby chcela niečo povedať, ale už z nej nevyšla ani hláska. Obrátil som sa k východu z knižnice a ona na mňa nezavolala. Nerozbehla sa za mnou. To by určite bolo pod jej úroveň.

Možno by stačilo, keby ešte raz vyslovila moje meno... Keby sa trochu viac snažila. Aby som nemal pocit, že ma len využíva vo chvíli, keď nemá nikoho iného poruke.

Vyšiel som z knižnice a nechal ju stáť ďaleko za sebou.

Namiesto polhodiny mi obehnúť obchody trvalo hodinu. Doma ma už čakala mama a len-len že sa nevrhla k taške s nákupom. Unavene som zložil veci na kuchynskú linku.

„Prepáč, mami, ale...“

„Nie! To snáď nie! Ani mi to nehovor!“ vyhrkla. Prehrabala celú tašku. Dvakrát. Potom si priložila prsty na spánky a zavrela oči.

„Bol som vo všetkých lekárňach, ale v každej tvrdia to isté. Asi to ešte chvíľu potrvá.“ Mama sa na mňa obviňujúco pozrela, ako keby som za všetko mohol ja.

Sám som bol z tej situácie zúfalý. Denne vyrobím tolko všemožných elixírov. Desiatky. Mesačne stovky. Ročne tisícky. Tolko elixírov, hoci pre chýbajúce vzdelanie ani poriadne neviem, na čo sú a čo do nich dávam!

Ale svojej mame neviem spraviť ani jediný.

„To nič. Nemôžeš za to,“ povedala nakoniec a oprela sa o kuchynskú linku. Vyzerala zničená, pod očami mala tmavé kruhy, neustále sa sťažovala na to, ako ju bolí hlava... Občas ma zarážalo, že s tým nikto nič nerobí.

Ale na druhej strane... ona bola *človek*. Obyčajný človek. V tomto svete nemala čo hľadať. Keď tu navyše žije iba pár ľudí, komu by sa oplatilo vyrábať pre nich lieky?

Donedávna boli na trhu aspoň obyčajné tabletky proti bolesti, ale posledný mesiac sa mi nedarilo zohnať nič. A elixír v jej prípade nikdy nezabral.

„Nevadí. Netráp sa,“ mávla rukou. „Radšej mi povedz, aký si mal deň.“

„Celkom nudný,“ odvetil som a pustil sa do vykladania nákupu. V piatok väčšinou varil otec. Bolo fajn mať o starosť menej, ale on chodil domov až okolo deviatej a ja som mal už teraz strašný hlad.

Mame to bolo jedno. Posledných pár týždňov o jedlo nejavila žiadny záujem.

„Ako sa má Francine?“ nadhodila.

„Dobre.“ *Nemyslím si, že by som vôbec spoznal, keby sa mala zle...*

Mama iba prikývla. „A prečo si prišiel tak neskoro?“

„Bol som v knižnici.“

„Dva dni po sebe?“